

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Otwocku w Wydziale II Karnym w składzie :

Przewodniczący: SSR Anna Sereda

Protokolant: Ewelina Suszka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Otwocku – Zuzanny Cupryk

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2019 roku

sprawy J. F., s. F. i A. zd. Ż., ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że: I. w okresie od 28 listopada 2017 roku do dnia 18 stycznia 2018 roku, w J. powiatu (...), województwa (...), nie opuścił lokalu zajmowanego wspólnie z żoną A. F., oraz zbliżał się do żony A. F. na odległość mniejszą niż trzy metry pomimo orzeczonego nakazu opuszczenia lokalu i zakazu zbliżania się, wydanego przez Sąd Rejonowy w Otwocku sygn. akt 789/16, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, po myśli art. 31 par 2 kk

tj. o czyn z art. 244 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

II. w miejscu i czasie jak w pkt I znęcał się psychicznie nad żoną A. F. w ten sposób, że znajdując się pod wpływem alkoholu wszczynał liczne awantury domowe, w trakcie których wyzywał ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, oraz fizycznie w ten sposób, że popychał żonę oraz uderzał ją otwartą dłonią w twarz, a także groził wysadzeniem domu mieszkalnego w powietrze, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia, przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub w części kary za podobne przestępstwo umyślne, oraz mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, po myśli art. 31 par 2 kk

tj. o czyn z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

orzeka:

1. oskarżonego J. F. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. I, przy czym uzupełnia opis czynu w ten sposób, że po słowie „nakazu” dodaje „okresowego” i po słowach „sygn. akt” dodaje (...) i za to na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 31 § 2 kk skazuje go, a na podstawie art. 244 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

2. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu J. F. w pkt. II uznaje go za winnego tego, że w okresie od 26 listopada 2017 roku do 18 stycznia 2018 roku w J., pow. (...), woj. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad żoną A. F. w ten sposób, że znajdując się pod wpływem alkoholu wszczynał liczne awantury domowe, w trakcie których wyzywał ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, wyśmiewał ją, popychał oraz uderzał otwartą dłonią w twarz, a także groził jej wysadzeniem domu mieszkalnego w powietrze i groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne oraz mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem i czyn ten kwalifikuje jako przestępstwo z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk i za to na podstawie art. 207 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1

kk w zw. z art. 31 § 2 kk skazuje go, a na podstawie art. 207 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności zalicza mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 stycznia 2018 roku godz. 18:10 do dnia 24 stycznia 2019 roku godz. 18:10;

5. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. K. wynagrodzenie w kwocie 738 zł. (siedemset trzydzieści osiem złotych) w tym 23 % podatku VAT w kwocie 138 zł. (sto trzydzieści osiem złotych) tytułem nie opłaconej przez oskarżonego pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

6. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego w całości od kosztów postępowania obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 723/18

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 24 stycznia 2019 roku

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony J. F. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 29 grudnia 2016 roku, sygn. akt II K 789/16 został skazany za czyn z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. W punkcie 2 w/w wyroku na podstawie art. 41a § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec J. F. nakaz okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną A. F. na okres 6 (sześciu) lat, wskazując na podstawie art. 41a § 5 k.k. termin wykonania tego nakazu w ciągu 48 (czterdziestu ośmiu) godzin od opuszczenia aresztu śledczego bądź zakładu karnego. Z kolei w punkcie 3 w/w wyroku na podstawie art. 41a § 3a i § 4 k.k. orzeczono wobec oskarżonego J. F. zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej A. F. na okres 6 (sześciu) lat na odległość mniejszą niż 3 (trzy) metry. Orzeczoną powyższym wyrokiem karę pozbawienia wolności J. F. odbył w całości w okresie od 30 maja 2016 roku do 26 listopada 2017 roku.

Po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku w sprawie sygn. akt II K 789/16, w dniu 26 listopada 2017 roku około godziny 17:30, oskarżony J. F. wrócił do domu w J., w którym mieszka jego żona – pokrzywdzona A. F. oraz syn P. F. z żoną M. F. i dwiema córkami. Oskarżony nie miał kluczy, więc wszedł na posesję przez ogrodzenie, a do domu dostał się przez okno garażowe. Jak tylko wszedł do domu od razu miał pretensje do żony, że nie wpuściła go do środka. Już wtedy był pod wpływem alkoholu. Od dnia powrotu do domu oskarżony niemal codziennie spożywał alkohol.

W okresie od 26 listopada 2017 roku do 18 stycznia 2018 roku oskarżony J. F. znęcał się psychicznie i fizycznie nad żoną A. F. w ten sposób, że znajdując się pod wpływem alkoholu wszczynał liczne awantury domowe, w trakcie których wyzywał żonę słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, wyśmiewał ją, popychał oraz uderzał otwartą dłonią w twarz, a także groził jej wysadzeniem domu mieszkalnego w powietrze i groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia. W powyższym okresie oskarżony codziennie wyzywał pokrzywdzoną słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, m.in. „kurwa, szmata, stara torba”. Wyśmiewał się z jej wyglądu, z tego że schudła z powodu ciężkiej choroby, mówił do niej, że okropnie wygląda. Zarzucał jej zdradę. Groził, że wysadzi dom w powietrze, jeżeli żona będzie kazała mu się wyprowadzić z domu. W dniu 05 stycznia 2018 roku A. F. siedziała w kuchni, oskarżony –znajdując się pod wpływem alkoholu, podszedł do niej i wszczął awanturę zarzucając jej zdradę, następnie uderzył ją otwartą dłonią w twarz. Pokrzywdzona powiedziała, że zadzwoni na Policję. Wówczas oskarżony

podszedł do niej i pchnął ją tak silnie, że upadła na podłogę. Pokrzywdzona była wtedy niedługo po operacji, była osłabiona i dopiero przybyła z pomocą synowa M. F. pomogła jej wstać z podłogi.

Oskarżony w okresie od 26 listopada 2017 roku do 18 stycznia 2018 roku cały czas mieszkał w domu w J. i w tym okresie znęcał się fizycznie i psychicznie nad pokrzywdzoną, pomimo iż zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 29 grudnia 2016 r., sygn. akt II K 789/16 w ciągu 48 godzin od opuszczenia aresztu śledczego lub zakładu karnego (czyli do dnia 28 listopada 2017 roku) miał obowiązek okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną A. F. na okres sześciu lat, jak też miał zakaz zbliżania się do niej przez okres sześciu lat na odległość mniejszą niż trzy metry. Tym samym oskarżony nie zastosował się do orzeczonego powyższym wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z żoną A. F. oraz zakazu zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż trzy metry.

W dniu 18 stycznia 2018 roku o godzinie 18:10 oskarżony J. F. został zatrzymany.

W toku postępowania przygotowawczego prowadzonego w niniejszej sprawie oskarżony J. F. był poddany badaniu sądowo – psychiatrycznemu i sądowo - psychologicznemu. W sporządzonej opinii biegli psychiatrzy wskazali, iż nie stwierdzają u oskarżonego objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, natomiast rozpoznają u niego zespół psychoorganiczny i w wywiadzie uzależnienie od alkoholu. Biegli stwierdzili, iż ten stan psychiczny oskarżonego w odniesieniu do zarzucanych mu czynów w znacznym stopniu ograniczał jego zdolność do rozpoznania znaczenia tych czynów i zdolność pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 2 k.k.

Oskarżony J. F. był wcześniej wielokrotnie karany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- zeznań pokrzywdzonej A. F. (k. 12-13, k. 308),
- zeznań świadka I. U. (k. 7-8, k. 308v),
- zeznań świadka P. C. (k. 10, k. 309),
- zeznań świadka M. F. (k. 16-17, k. 309-309v),
- zeznań świadka P. F. (k. 19-21, k. 309v),
- innych dowodów ujawnionych na rozprawie tj.: odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku sygn. akt II K 789/16 (k. 3-4), protokołu zatrzymania osoby (k. 26-27), wydruku z bazy (...) (k. 28), informacji o karalności oskarżonego (k. 30-31, k. 165-167, k. 295-296), dokumentacji medycznej dotyczącej oskarżonego (k. 50-115), opinii sądowo - psychiatrycznej dotyczącej oskarżonego (k. 125-129, k. 192-193), odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku sygn. akt II K 509/06 (k. 148), odpisu postanowienia Sądu Rejonowego w Otwocku sygn. akt Ko 589/07 wraz z informacją o odbyciu kary (k. 149-150), odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku sygn. akt II K 693/01 wraz z informacją o odbyciu kary (k. 151), odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku sygn. akt II K 14/01 (k. 152-153), odpisu postanowienia Sądu Rejonowego w Otwocku sygn. akt II Ko 321/01 wraz z informacją o odbyciu kary (k. 154), odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku sygn. akt II K 926/12 wraz z informacją o odbyciu kary (k. 155), odpisu wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie sygn. akt VI Ka 863/13 (k. 156), odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku sygn. akt II K 789/16 wraz z informacją o odbyciu kary (k. 157-158), odpisu wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie sygn. akt VI Ka 417/17 (k. 158), odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku sygn. akt II K 550/14 wraz z informacją o odbyciu kary (k. 159), odpisu wyroku Sądu Okręgowego Warszawa Praga sygn. akt VI Ka 661/15 (k. 160), odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku sygn. akt II K 507/08 wraz z informacją o odbyciu kary (k. 161-162), odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku sygn. akt II K 246/10 (k. 163), odpisu postanowienia Sądu Rejonowego w Otwocku sygn. akt Ko 424/12 wraz

z informacją o odbyciu kary (k. 164), opinii sądowo - psychologicznej dotyczącej oskarżonego (k. 177-179, k. 196-198).

Oskarżony J. F. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że niczego żonie nie zrobił, nie dokuczał jej. Stwierdził, że rodzinie potrzebne jest mieszkanie i plac, a on jest im niepotrzebny i dlatego chcą go stamtąd usunąć. Oskarżony stwierdził, że nie rozumie dlaczego miałby opuszczać mieszkanie skoro zostało zbudowane przez ojców, mógłby zrobić oddzielne wejście do budynku i to wszystko. Przyznał, że kiedy opuścił zakład karny to wrócił do domu. Stwierdził, że wobec żony zachowywał się w porządku tzn. dobrze, normalnie rozmawiali, nie używał wulgarnych słów do żony, w ogóle nie przeklina, ponieważ tak był wychowany. Zaprzeczył, aby stosował przemoc fizyczną wobec żony, wyjaśnił też, że nie groził jej, bo czym miałby jej grozić po tylu latach małżeństwa.

Wyjaśnienia oskarżonego J. F. nie zasługują na wiarę. Pozostają one bowiem w ewidentnej sprzeczności z uznanymi przez Sąd za wiarygodne zeznaniami pokrzywdzonej A. F. i świadków I. U., M. F. i P. F.. Wyjaśnienia oskarżonego stanowią jedynie przyjętą przez niego linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej grożącej mu za popełnione przez niego czyny.

Za wiarygodne w całości Sąd uznał zeznania pokrzywdzonej A. F.. Zeznania te są bowiem spójne, logiczne, konsekwentne i znajdują potwierdzenie w pozostałym wiarygodnym materiale dowodowym. Pokrzywdzona w sposób precyzyjny opisała zachowania oskarżonego względem niej, opisała konkretne zdarzenia. Zeznania A. F. znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków P. F., I. U. i M. F.. Jednocześnie brak jest jakichkolwiek wiarygodnych dowodów przeczących wersji wydarzeń zaprezentowanej przez pokrzywdzoną.

Zeznania świadków P. F., I. U. oraz M. F. również w całości zasługują na wiarę, ponieważ są spójne, logiczne i konsekwentne, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, znajdują potwierdzenie także w wiarygodnych zeznaniach pokrzywdzonej A. F. i razem z nimi tworzą logiczny ciąg wydarzeń. Zaznaczyć należy, iż P. F. oraz M. F. zamieszkują wspólnie z pokrzywdzoną, zaś I. U. całe dni spędza w domu rodziców. Świadkowie ci w swych zeznaniach opisali to, co jest im rzeczywiście wiadome w sprawie, a jeżeli nie byli bezpośrednimi świadkami pewnych zdarzeń, wówczas wyraźnie to zaznaczali. W ocenie Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw by kwestionować wiarygodność zeznań w/w świadków.

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył także zeznania świadka P. C. – funkcjonariusza Policji. Świadek ten, jako funkcjonariusz Policji w sposób rzetelny, obiektywny i bezstronny zrelacjonował przebieg wykonanych przez siebie czynności. Będąc osobą obcą nie był też zainteresowany treścią mającego zapaść w sprawie wyroku i Sąd nie znalazł żadnych powodów, dla których świadek ten miałby relacjonować swoje spostrzeżenia niezgodnie z rzeczywistością.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony J. F. poddany został badaniu sądowo - psychiatrycznemu przez biegłych lekarzy psychiatrów oraz badaniu psychologicznemu przez biegłego psychologa, po czym biegli psychiatrzy sporządzili opinie sądowo – psychiatryczne, zaś biegły psycholog opinię sądowo - psychologiczną. Sąd w całości dał wiarę opiniom biegłych psychiatrów oraz biegłego psychologa. Opinie te zostały wydane na podstawie dokumentacji lekarskiej dotyczącej oskarżonego oraz wyników przeprowadzonych badań. Są one jasne, pełne i należycie umotywowane, sporządzone w sposób sumienny i rzetelny, w oparciu o wiedzę teoretyczną, jak i doświadczenie zawodowe biegłych.

Sąd uznał za wiarygodne również wszystkie pozostałe dowody z dokumentów ujawnione na rozprawie. Żadna ze stron nie kwestionowała bowiem ich wiarygodności ani autentyczności, a w połączeniu z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, dokumenty te pozwalają na odtworzenie pełnego i rzeczywistego obrazu czynów popełnionych przez oskarżonego.

Czyn oskarżonego zarzucany mu w pkt I aktu oskarżenia wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 244 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., zaś czyn zarzucany mu w pkt II aktu oskarżenia wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. Należy przy tym podkreślić, iż uwzględniając wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego i treść przepisów art. 64 § 1 i 2 kk oraz art. 244 kk, Sąd uzupełnił opis czynu zarzucanego

oskarżonemu w pkt. I a/o. oraz zmienił opis i kwalifikację prawną czynu zarzucanego mu w pkt. II a/o w sposób wskazany odpowiednio w pkt. 1 i 2 wyroku.

Przestępstwo z art. 244 k.k. polega na niestosowaniu się m. in. do orzeczonego przez sąd nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym i zakazu zbliżania się do określonych osób. Przestępstwo to może być popełnione tylko przez osobę, w stosunku do której Sąd taki nakaz lub zakaz orzekł. Zachowanie sprawcy określone znamieniem „nie stosuje się” wyraża się w nieposłuszeństwie wobec skierowanego do niego nakazu lub zakazu Sądu. Strona podmiotowa tego przestępstwa obejmuje natomiast umyślność w obu postaciach, a więc zarówno zamiar bezpośredni jak i ewentualny.

Przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. polega z kolei na znęcaniu się fizycznym lub psychicznym m.in. nad osobą najbliższą. Ustawową definicję osoby najbliższej zawiera przepis art. 115 § 11 k.k., zgodnie z którym osobą najbliższą jest m. in. małżonek. Znamię czasownikowe „znęca się” oznacza zadawanie komuś cierpień fizycznych lub psychicznych, męczenie, dręczenie, pastwienie się. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego (wyrok SN z dnia 8 lutego 1982 roku, II KR 5/82, OSNPG 1982, nr 8 poz 114) znęcanie się oznacza działanie lub zaniechanie, polegające na umyślnym zadaniu bólu fizycznego lub dolegliwych cierpień moralnych, powtarzającym się lub jednorazowym, lecz intensywnym i rozciągniętym w czasie. Strona podmiotowa tego przestępstwa ograniczona jest do umyślności w postaci zamiaru bezpośredniego, o czym przesądza znamię czasownikowe „znęca się”, w którym mieści się chęć zadania cierpienia ofierze i dla jego realizacji samo godzenie się na taki efekt nie wystarczy.

Popełnienie przestępstwa w warunkach recydywy określonych w art. 64 § 1 k.k. ma natomiast miejsce wtedy, gdy sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do tego, za które był już skazany. Zgodnie z definicją ustawową zawartą w art. 115 § 3 k.k. przestępstwami podobnymi są m. in. przestępstwa należące do tego samego rodzaju, a zatem przestępstwa przeciwko rodzinie i opiece są przestępstwami podobnymi.

Oskarżony J. F. w okresie od dnia 28 listopada 2017 roku do dnia 18 stycznia 2018 roku w J., powiatu (...), nie opuścił lokalu zajmowanego wspólnie z żoną A. F., oraz zbliżał się do żony A. F. na odległość mniejszą niż trzy metry, pomimo orzeczonego wobec niego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 29 grudnia 2016 roku, sygn. akt II K 789/16 nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną A. F. na okres sześciu lat i zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej A. F. na okres sześciu lat na odległość mniejszą niż trzy metry. Tym samym oskarżony nie zastosował się do orzeczonego wobec niego w/w wyrokiem nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną oraz zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej. Oskarżony popełnił ten czyn działając umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. W czasie popełnienia tego czynu oskarżony miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 2 kk.

Powyższym zachowaniem oskarżony J. F. wyczerpał wszystkie znamiona przestępstwa z art. 244 kk w zw. z art. 31 § 2 kk.

Z kolei w okresie od 26 listopada 2017 roku do 18 stycznia 2018 roku także w J., powiatu (...) oskarżony znęcał się psychicznie i fizycznie nad żoną A. F. w ten sposób, że znajdując się pod wpływem alkoholu wszczywał liczne awantury domowe, w trakcie których wyzywał ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, wyśmiewał ją, popychał oraz uderzał otwartą dłońią w twarz, a także groził jej wysadzeniem domu mieszkalnego w powietrze i groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia. Oskarżony w w/w okresie opisanymi powyżej, powtarzającymi się wielokrotnie działaniami, zadawał pokrzywdzonej – żonie A. F. cierpienia moralne oraz cierpienia fizyczne, nie zważając na to że pokrzywdzona jest bardzo chora. Oskarżony popełnił ten czyn umyślnie w zamiarze bezpośrednim, jego działania ukierunkowane były bowiem na zadanie pokrzywdzonej cierpień psychicznych oraz fizycznych. W czasie popełnienia tego czynu oskarżony również miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 2 kk. Oskarżony J. F. dopuścił się powyższego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w

Otwocku z dnia 29 grudnia 2016 roku, sygn. akt II K 789/16 oskarżony został bowiem skazany za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresie od 30 maja 2016 roku do 26 listopada 2017 roku, a już w okresie od 26 listopada 2017 roku (bezpośrednio po powrocie do domu z zakładu karnego) do 18 stycznia 2018 roku, a zatem w ciągu 5 lat po odbyciu tej kary, popełnił kolejne przestępstwo z art. 207 § 1 k.k., czyli umyślne przestępstwo podobne do tego, za które był wcześniej skazany.

Powyższym zachowaniem oskarżony wyczerpał wszystkie znamiona przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

Mając to na uwadze Sąd uznał oskarżonego J. F. za winnego popełnienia obu w/w czynów i za czyn z art. 244 kk w zw. z art. 31 § 2 kk na podstawie art. 244 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaś za czyn z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk na podstawie art. 207 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu kary za poszczególne przestępstwa, jak i karę łączną Sąd kierował się zasadami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. i uwzględnił całokształt okoliczności, zarówno łagodzących jak i obciążających mających wpływ na wymiar kary.

Skazując oskarżonego za przestępstwo z art. 244 kk w zw. z art. 31 § 2 kk na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności Sąd przede wszystkim wziął pod uwagę fakt, iż przestępstwo to cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości ze względu na postać zamiaru, jaki towarzyszył oskarżonemu – zamiar bezpośredni, jak też ze względu na rodzaj i charakter naruszonego dobra, jakim jest w tym przypadku prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości. Okolicznością obciążającą, którą Sąd uwzględnił przy wymiarze oskarżonemu kary za to przestępstwo jest też sposób życia oskarżonego przed jego popełnieniem, w szczególności uprzednia wielokrotna karalność.

Z kolei wymierzając oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk Sąd miał na uwadze wysoki stopień społecznej szkodliwości tego czynu ze względu na postać zamiaru, jaki towarzyszył oskarżonemu – zamiar bezpośredni oraz ze względu na rodzaj i charakter naruszonego dobra, jakim w tym przypadku jest z jednej strony prawidłowe funkcjonowanie rodziny, z drugiej zaś nietykalność cielesna i godność osobista człowieka oraz jego zdrowie, a zatem jedno z najważniejszych dóbr chronionych prawem. Ponadto Sąd wziął pod uwagę także znaczną różnorodność, częstotliwość i intensywność działań oskarżonego składających się na „znęcanie się” nad pokrzywdzoną, jak również fakt, że oskarżony znęcał się nad pokrzywdzoną pomimo tego, że była ona bardzo chora – leczyła się onkologicznie. Wymierzając oskarżonemu karę za to przestępstwo, jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił także fakt, że oskarżony był dotychczas ośmiokrotnie karany za przestępstwa z art. 207 § 1 kk., a przedmiotowy czyn popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. Podkreślić należy, że oskarżony 26 listopada 2017 roku zakończył odbywanie kary 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku w sprawie II K 789/16 za znęcanie się nad żoną A. F. i już w tym samym dniu, bezpośrednio po powrocie do domu z zakładu karnego ponownie zaczął się nad nią znęcać fizycznie i psychicznie.

Jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze oskarżonemu kar za oba przypisane mu przestępstwa Sąd wziął natomiast pod uwagę fakt, że oskarżony jest osobą chorą ze zdiagnozowanym zespołem psychoorganicznym.

Wszystkie powyższe okoliczności obciążające i łagodzące Sąd miał także na uwadze wymierzając oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności. Ponadto przy wymiarze kary łącznej w oparciu o zasadę asperacji Sąd uwzględnił fakt, że pomiędzy przypisanymi oskarżonemu przestępstwami istnieje ścisły związek - czas ich popełnienia był zbieżny.

Biorąc pod uwagę bilans wszystkich powyższych okoliczności Sąd uznał, że jedynie surowa kara pozbawienia wolności będzie w stanie spełnić swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze względem oskarżonego i pozwoli mu wreszcie zrozumieć naganność jego dotychczasowego postępowania. Ponadto kara w takim wymiarze spełni również swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa ze względu na prewencje ogólną. Dotychczasowy sposób życia oskarżonego, jego postawa po popełnieniu przedmiotowych przestępstw, jak też właściwości osobiste oskarżonego wskazują na to, iż jest on człowiekiem nieodpowiedzialnym, który lekceważy obowiązujące w państwie i społeczeństwie normy prawne, dlatego jego przestępcze działanie powinno spotkać się z surową reakcją wymiaru sprawiedliwości.

Na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. Sąd będąc zobligowany treścią powołanego przepisu na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 stycznia 2018 roku godz. 18:10 tj. od chwili jego zatrzymania w niniejszej sprawie do dnia 24 stycznia 2019 roku godz. 18:10 tj. do dnia wydania niniejszego wyroku (zaokrąglając w górę do pełnego dnia).

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. K. wynagrodzenie w kwocie 738 zł. (siedemset trzydzieści osiem złotych) w tym 23 % podatku VAT w kwocie 138 zł. (sto trzydzieści osiem złotych) tytułem nie opłaconej przez oskarżonego pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Wartość tej kwoty obliczona została zgodnie z przepisami Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714).

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego w całości od kosztów sądowych, obciążając wydatkami Skarb Państwa. Mając na uwadze fakt, iż oskarżony jest emerytem, jego świadczenie emerytalne wynosi 900 zł., ponadto od ponad roku jest on tymczasowo aresztowany w niniejszej sprawie, Sąd uznał, że uiszczenie przez niego kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe.